Kireruum

ISBN 9949-10-726-1
9 789949 107261

© **Tekst** Margus Sanglepp
© **Fotod** Kaspar Sanglepp
© **Kujundus** Kaie Lilleorg

ISBN 9949-10-726-1
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Ühe lausega

Mu ööde unetus ja päevade päike,
vihmade kargus ja lumelaviin,
maikuu hiirekõrv ja augusti äike,
jõgede hingus ja tunnete piin,
mägede kõrgus ja orgude laugus,
merede maitse ja järvede mekk,
helide vaikus ja hüüete kaugus,
valude tohter ja murede tekk
oled, mu arm.

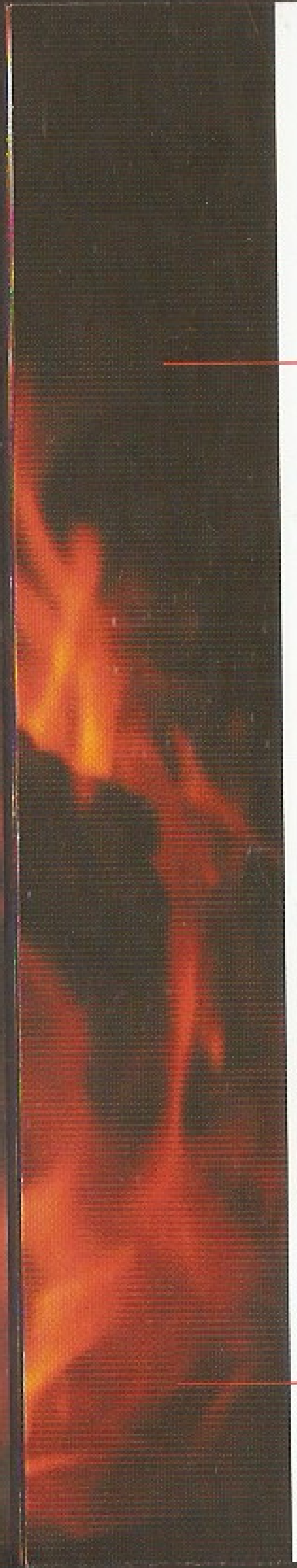

Naine-Island

Nagu Island oled, naine!
Põhjamaiselt külm ja karm,
uhke, iseseisev, tarm,
aina kaalutlev ja kaine.

Justkui ürgne ajapeegel,
ilmavalust trotsi täis –
nii see mulle korraks näis,
aga tean, see pole reegel.

Sest et läbi jäise pinna
voolav kivi rajab tee,
geiser purskab kuuma vee,
maakoor puhtaks köhib rinna.

Naine-Island, nii ka sina
muutud vahel laavajõeks,
mis teeb nägemused tõeks
keset ilmamere sina.

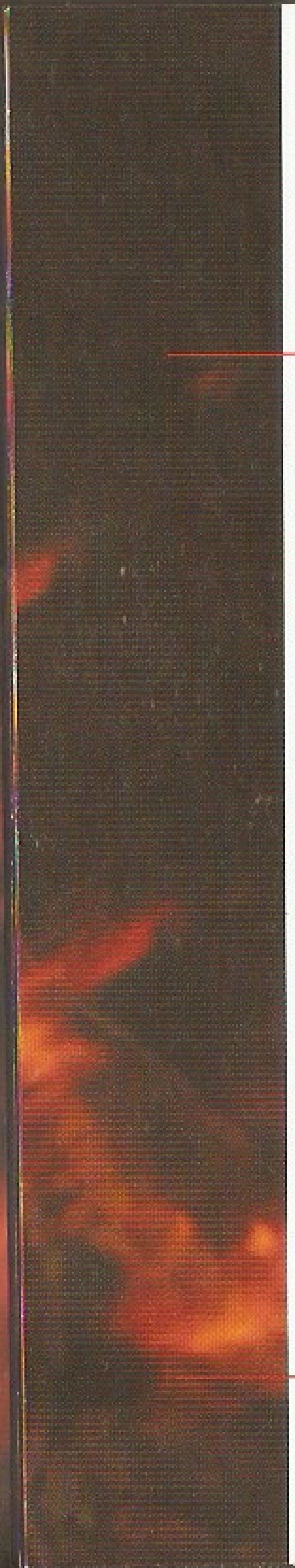

Õhtusöök

Katsin su ihule laua,
õlule määrisin mett,
puusade vahele kaua
valasin allikavett.

Rindade pääle said koogid
mandleid ja rosinaid täis.
Põlvede najale joogid,
juustesse puuvili käis.

Varvaste vahele koore
suhkruga vahtu siis lõin.
Nõnda veel tüdruku noore
vanas eas ära ma sõin.

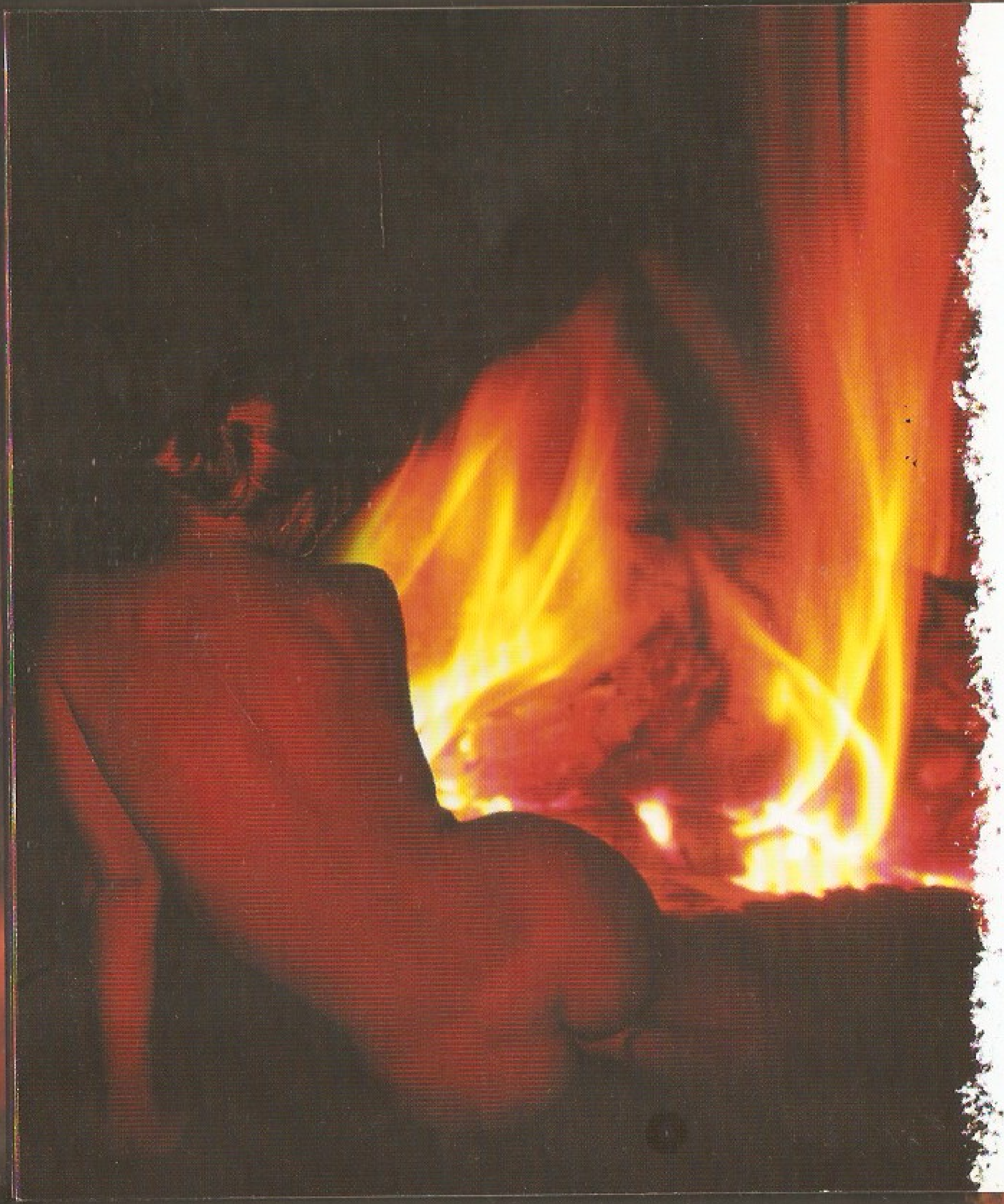

Maastik

Nahale tekivad orud ja mäed,
kui puudutan õrnalt su selga.
Tasa neist liiguvad üle mu käed,
ent maastikud seda ei pelga.

Kogu su ihu on orgusid täis
ja mägesid, millelt näeb tähti.
Alles üks maavärin üle neist käis,
ka Jaapanis seda vist nähti.

Hommikumarss

Kõrgel, nii kõrgel on rindade tipud!
Neile ma tahaksin heisata lipud,
selleks, et päikene nibude taga
arvaks, et kumbki meist enam ei maga,
kiirtega köditaks teravaid rindu,
puudutaks sooje ja puhanud pindu,
ärataks ülesse uinunud kihu,
avaks ta silmad ja erutaks ihu
liikuma lainetel ülesse-alla,
kõigile tuultele alasti valla,
ürgsetest jõududest edasi kantud,
kuni veel noorust ja jõudu on antud.

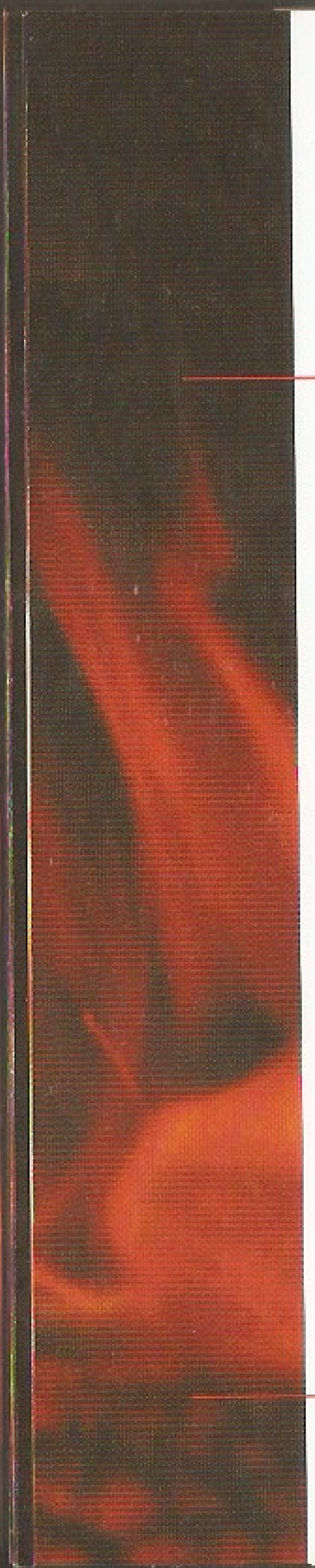

Lend

Tõukame Maa pinnalt lahti
kehad, mis põimunud sassi,
tajuda pole meil mahti
maakera üüratut massi.

Lendame Eestimaa taevas,
tuharaist hoian sind süles,
just nagu kosmoselaevas
kaalutus kannab meid üles.

Atmosfäär hõreneb üha,
kõrguse piir jõuab kätte,
kõrvus on meeletu müha,
kui täidan ürgseima lätte.

Alla siis langeme vabalt,
nii nagu taevased kivid,
keereldes tõusvad su nabalt
hämmeldund kurgede rivid.

Lohk, mis järele jääb
täis valgub merevett.

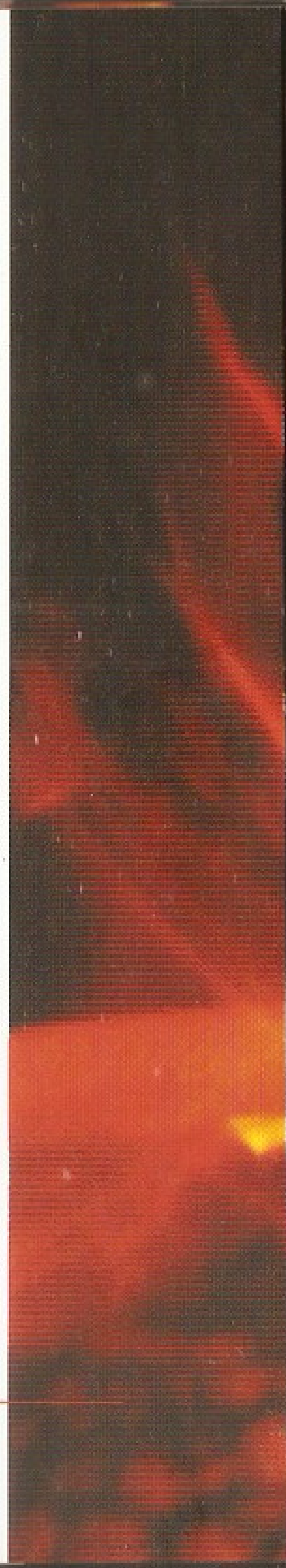

Salanaine

Õhk õrnalt virvendas
ja linadesse imbus kehapigi.
Üks salanaine lebas minu ligi –
kui oleksin ma olnud päris ahi,
siis poleks tast vast enam naist
ega minust meest.
Tema sulaks ja kaoks,
mina ära põleks seest.

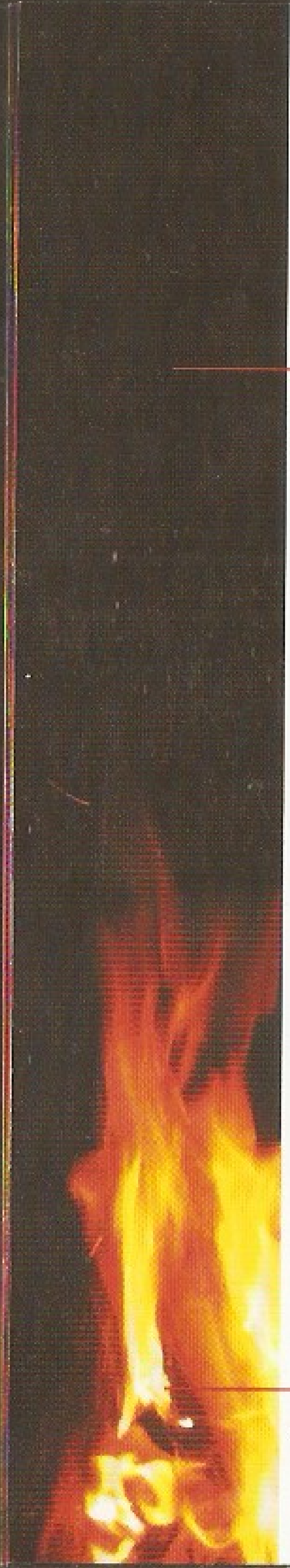

Ingel

Kord öösel vihmasajus,
kui taevas maha vajus,
ma kohtasin üht inglit,
kes nosis vettind kringlit.

Ta halearmas nägu,
kesk sügisraju hägu
ja lombi vesiringe,
mul kohe puges hinge.

Kas läbimärjad tiivad
veel teda taeva viivad
või peab ta jääma maale,
kus pole purpursaale?

Ma tõstsin ingli üles
ja viisin ta siis süles
nii oma tuppa sooja.
Oh, anna andeks Looja!

Kui ingel kuivas ära,
siis kasvas tema sära,
mis täitis toad ja õue
ning puges mulle põue.

Sest ajast minu majas,
mis koristamist vajas
see ingel aina küürib
ja ühte tuba üürib.

Jah, nii kõik ilus hajub,
Kui taevas maha vajub.

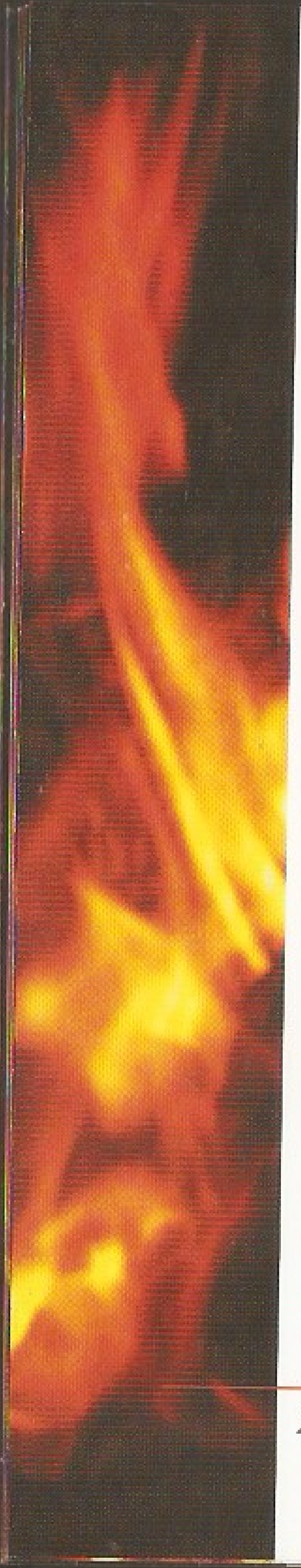

Lind ja loom

Minu kõrval on metslooma jahtunud ase
ja sõõrmetes mõrkjas muskaat.
Kõigi meeltega tajun, et olen tast rase.
Öö möödus kui lindude laat.

Ümber Matsalu lahe küll tiirlesin vabalt,
ta kohalt käis üle mu lend,
ikka uuesti kerkisin üles ta sabalt,
aina langemas leidsin end.

Veel praegugi kõrvus on lindude kära,
mis kevadist ärevust täis.
Kallis metslane varakult läinud on ära,
kes minuga Matsalus käis.

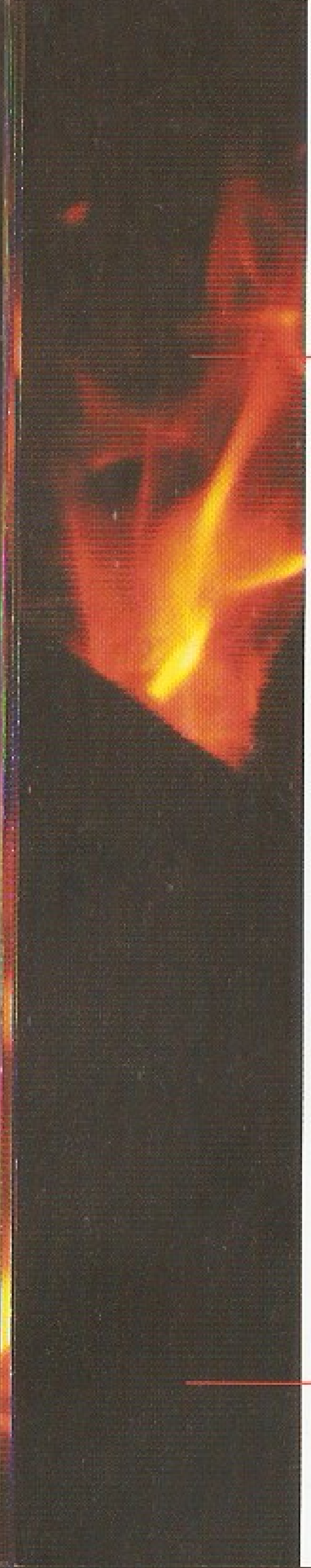

Jääkivid

Külm ammu on lõhkunud lukud,
õrn härmatis pudeneb puult.
Me seisame hanges kui nukud,
kuuvalguses trotsime tuult.

Ja metsade taga on sära,
linn põleb ja müriseb seal.
Me oleme pöörand tast ära,
ükskõiksuse tunne on peal.

Su põskedel helgivad tähed –
on härmatis sulanud nii.
Üle lumise välja Sa lähed,
et olla veel viivukski prii.

Jääb pisaraid lumme sust maha,
jääkivideks muutuvad need.
Ma üles neid korjata tahan
et põimida kokku külm kee.

Jääkive ma lumest siis korjan,
kus iganes läheb su tee.
Üht meeletut armastust orjan,
kui lõpmata igatsus see.

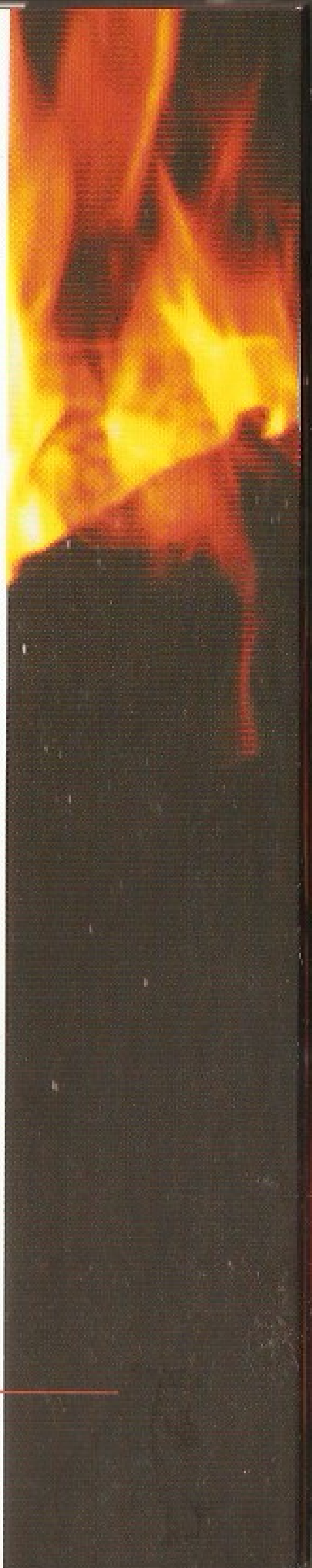

Vaesus

Mu arm, mu sügisööde nukrus!
Kui laostund armastaja hüüan häälel kähedal,
viis senti räbaldunud kukrus –
nii vaene olla on, kui sind ei ole lähedal.

Kultuuride ristmikul

Rios on prinkide pepude kultus,
USA-s taevani kiidetud melonirinnad.
Kongos ilma teevad lihavad huuled,
Eesti etaloniks jalad kaenlaauguni.

Pärast kohtumist sinuga
oleksin justkui igal pool käinud.

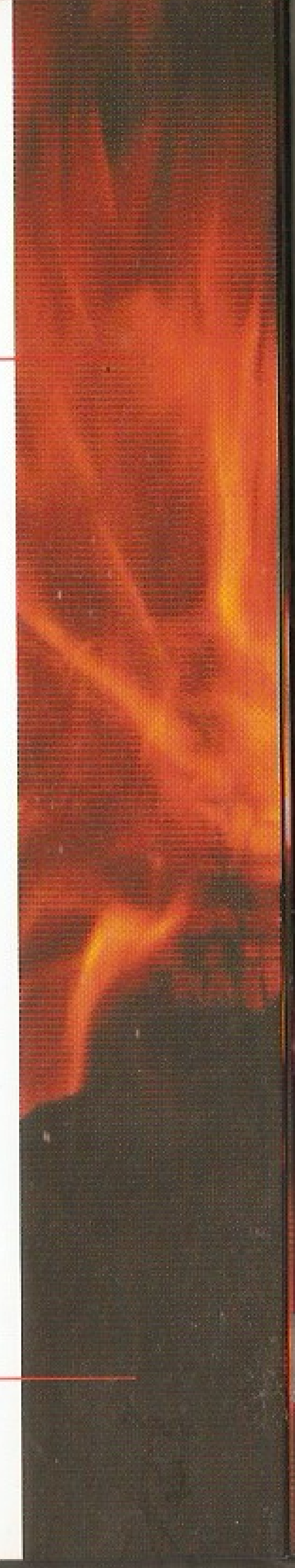

Üks küsimus

Kui nooljad kased jäävad sinu ilu varju,
lill peidab krooni
ja päike häbelikult pilvedesse poeb,
kui sinu lummus punastama paneb marju,
suvi loobub troonist
ja kuugi öösel viimast kulda kokku loeb,
kas on siis inimest, kes sinusse ei armuks?

Kartliku mehe laul

Oh, lits on orkaan,
mis hetkega tühjendab taskud,
kui juba madalale laskud!

Oh, lits on varaan,
kes saakloomast hambad lööb läbi,
nii et tunda ei saagi häbi!

Oh, lits on vulkaan,
mis raevunult väristab pinnast,
ei küsida jõuagi hinnast!

Oh, lits on kui kaan,
kes imeb end ihule külge,
et suudlusest pritsib veel sülge!

Mõtisklus

Me armastuse salasekt
on kestnud aastaid juba,
kuid puuslikuna tihti nüüd
jään seisma keset tuba,
et mõelda selle üle, miks
on mõra sees sel liidul
ja usk saand ära kaduda
me vaikival heakskiidul.

Ei ole enam jumalaid,
kes tooksid ellu helgust
ja õpetaksid rumalaid,
kuis tundeis saada selgust.
Vaid puuslikud on nurkades
ja seinte pääl ikoonid,
ei päästa salasekti nüüd
ka kokku aetud kroonid.

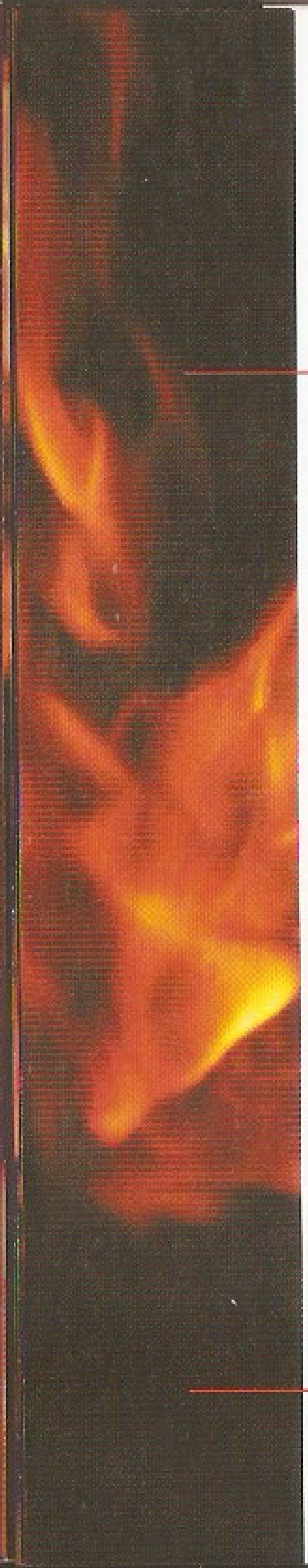

Abielutüdimuses mehe kurtmine

Töö ja positsioon,
argiillusioon:
pere, kodu, raha –
kõik nad jäävad maha,
kui lööb välk rutiini,
sisse käidud liini
uue suhte läbi.

Ühiskondlik häbi
on siis tuleprooviks,
kuna rahvas sooviks,
et sa oleks vaga,
kui on pere taga.

Küll on ikka kole,
et meil üldse pole
elu demokraatlik.

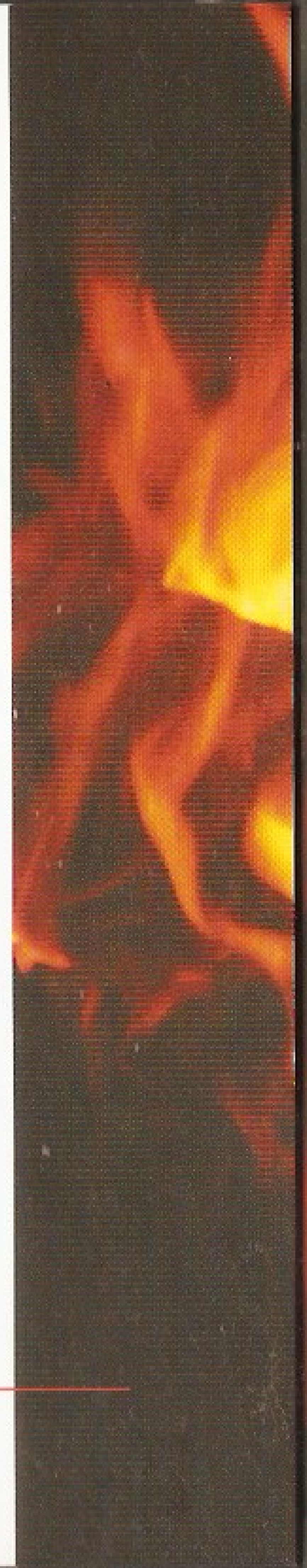

Abielurannal

Üle mere kandub saasta
abieluranda,
vahel tuleb iga aasta
seda reostust kanda.

Tormav meri uhub saasta
üle kogu saare,
ainult korista ja taasta,
kaitstes oma aaret.

Jõel

Vahel on tunne, et oleme jõel,
sinul on kannud ja minul on sõel.
Õrnalt siis ammutan sõelaga vett –
kannud ei täitu, kõik on meelepett!

Nii ma siis seisan seal põlvini vees,
sõelaga vehklev ja murelik mees.
Kannud on tühjad ja jõgi viib sust
vahutades eemale armastust.

Ära ma annaksin kõik oma tõed,
Kui ainult jõgi ei oleks nii õel,
Kui vaid nii habras ei oleks see sõel,
Armuga kannud sul täidaksin jõel.

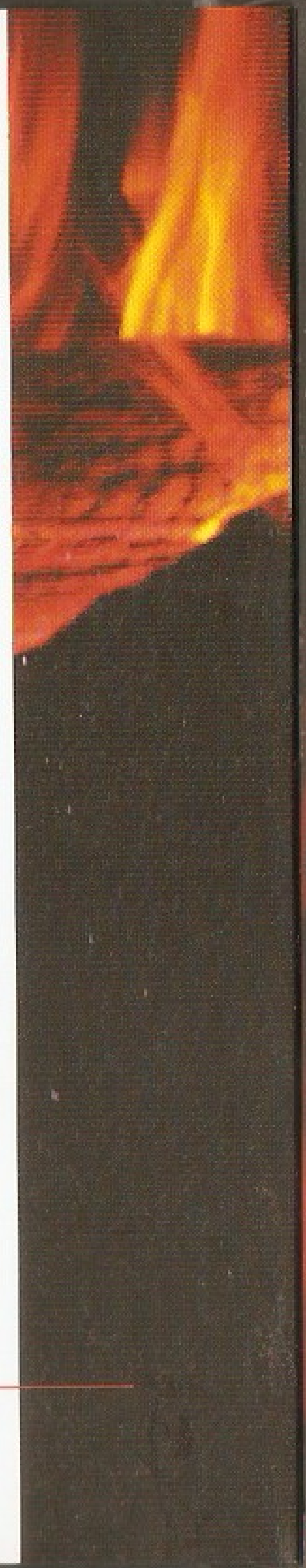

Sisukord

Ühe lausega 5
Naine-Island 6
Õhtusöök 8
Maastik 11
Hommikumarss 12
Lend 14
Salanaine 19
Ingel 20
Lind ja loom 25

Jääkivid 26
Vaesus 28
Kultuuride ristmikul 33
Üks küsimus 34
Kartliku mehe laul 36
Mõtisklus 38
Abielutüdimuses mehe kurtmine 40
Abielurannal 42
Jõel 44